

A close-up, artistic photograph of a white cat's face. The cat's eyes are a striking, glowing blue color, and its nose is a bright orange. The background is dark and blurry, suggesting a night sky with stars. The overall mood is mysterious and magical.

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZÁŘE HVĚZD

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci: Nové proroctví (4) Záře hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

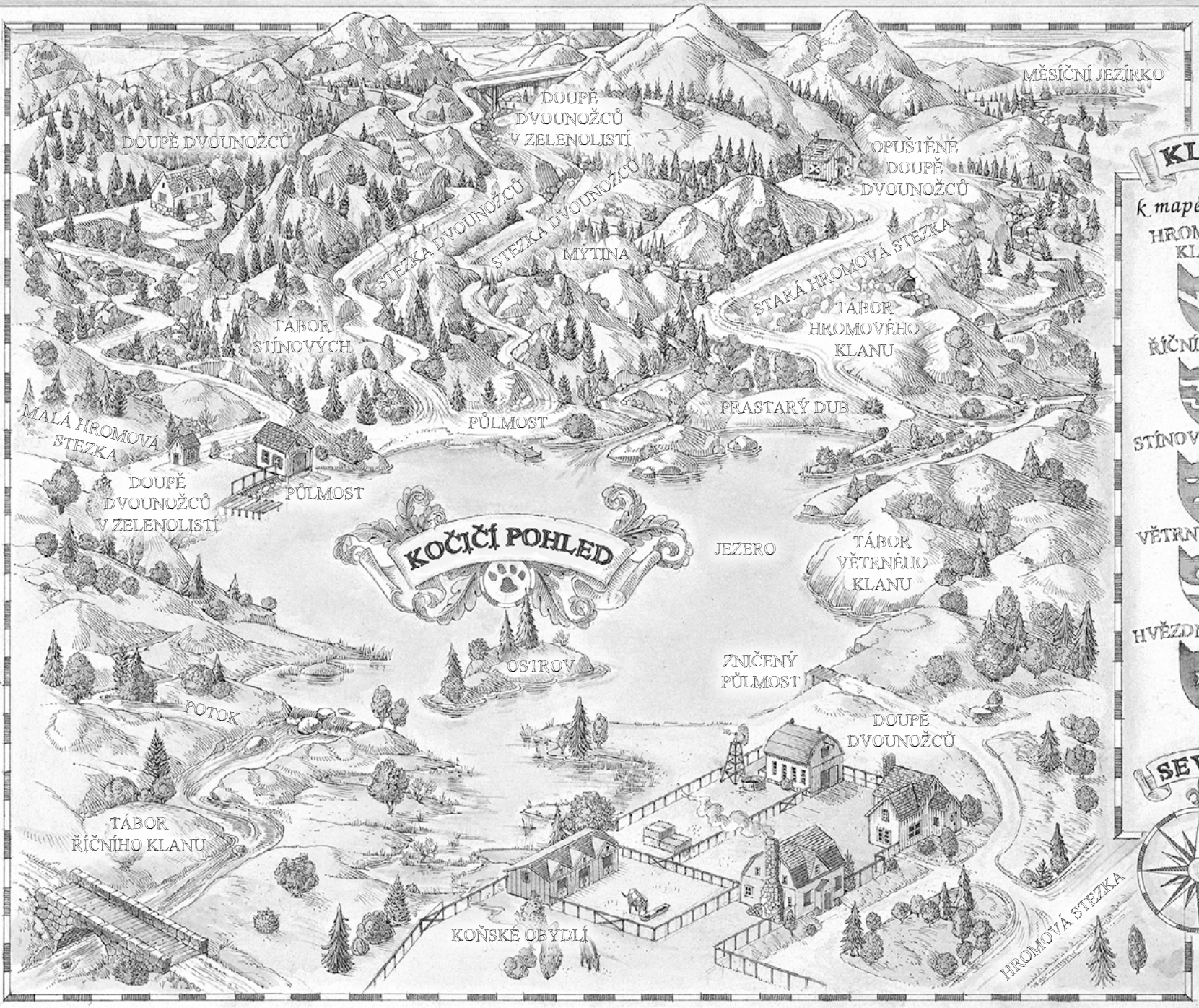
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci: Nové proroctví (4) – Záře hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové.

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZÁŘE HVĚZD

Erin Hunterová

Albatros

Přeložila Beata Krenželoková

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

LÉČITELKA

POPELUŠKA – tmavošedá kočka

LÍSTEČKA – učednice

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

VĚVERKA – tmavě zrzavá kočička se zelenýma očima

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

PAVOUČEK – učedník

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

BĚLUNKA – učednice

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovýma očima

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrýma očima

DEŠŤOVOUS – tmavě šedý kocour s modrýma očima

SAZÍK – světle šedý kocour s jantarovýma očima

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

LÍSTEČKA – světle hnědá mourovatá kočička s jantarovýma očima a bílými tlapkami

BĚLUNKA – bílá kočička se zelenýma očima

PAVOUČEK – dlouhonohý černý kocourek s hnědým bříškem a jantarovýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

ZLATKA – světle zrzavá kočka

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem
kvůli špatnému zraku

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

KOUŘOTLAPKA – učedník

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

DRÁPEK – učedník

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

MATKY

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

STARŠÍ

RÝMÁK – malý šedobílý kocour, dříve léčitel

BALVAN – štíhlý šedý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – starý černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý mourek

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

SOVÍK – učedník

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

LASIČKOTLAPKA – učedník

JEDNOFOUSEK – hnědý mourek

V RANIPÍRKO – kouřově šedý, skoro černý kocour

POPÍLKA – šedá kočka

MATKY

BĚLINA – malá bílá kočka

STARŠÍ

SASANKA – trojbarevná kočka

HBITÝ OCAS – krémově hnědý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITELKA

KŘÍDLENKA – krásná zlatá mourovatá kočička

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÍK – učedník

TLAPA – podsaditý mourek

KAMÍNEK – učedník

JESTŘÁB – ramenatý tmavě hnědý kocour

VLAŠTOVKA – tmavá, mourovatá kočka se zelenýma očima

MATKY

MECHOVKA – trojbarevná kočka

KVĚTINA – světle šedá kočka

KOČKY BEZ KLANŮ

KOUŘ – svalnatý šedobílý kocour, který žije ve stodole poblíž koňských stájí

KOPRETINA – kočka s dlouhou, krémově šedou srstí, která žije se Kouřem

NITKA – malá šedobílá kočka žijící s Kouřem a Kopretinou

ÚVOD

Kopce zalilo měsíční světlo, které uvrhlo husté, trnité keře do hlubokého stínu. Křoví obklopovalo kotlinu se skalnatými svahy, strmě se svažujícími k jezírku ve tvaru úplňku. V polovině svahu, mezi mechem pokrytými kameny, zurčel pramínek vody, jenž se třpytil jako tekutý měsíční svit, a stékal dolů do jezírka.

Větvičky keřů na vrcholku kotliny zašustily, a pak se z nich vynořily kočky, které se pomalu vydaly dolů k okraji vody. Kožíšky jim zářily v jemném, bledém světle měsíce, a jejich tlapky za sebou v mechu zanechávaly mrazivé třpytky.

Jako první k jezírku dorazila žlutohnědá kočka. Rozhlédla se okolo s jiskřičkami v očích. „Ano,“ zavrňela. „Tohle je to místo.“

„Máš pravdu, Tečko. Když jsme vybrali ty čtyři kočky, které měly klany z lesa odvést, vybrali jsme správně.“ Odpověď přicházela od modrošedé válečnice, která se k jezírku blížila z druhé strany kotliny. Vyskočila na vyčnívající kámen a postavila se čelem ke žlutohnědé kočce na druhé straně vody. „Ale klany mají stále před sebou těžký úkol.“

Tečka souhlasně přikývla. „Ano, Modrá hvězdo. Jejich kuráž a víra budou vskutku podrobeny zkoušce. Ale došli už tak daleko – teď už se nevzdají.“

Přidali se další hvězdní válečníci; shromáždili se kolem vody, až byla kotlina plná jejich hladkých, zářivých kožíšků.

„Naše cesta byla také obtížná,“ mňoukla jedna kočka.

„Také nás bolelo, když jsme museli opustit cesty, po kterých jsme tak dlouho našlapovali,“ dodala druhá.

„Teď se musíme naučit běhat po nové obloze,“ řekla Tečka sebejistě. Seděla na kameni poblíž potůčku a ocásek měla stočený kolem tlapek. „Musíme klany navést právě sem, abychom zde mohli rozmlouvat s veliteli a léčiteli. Pak se toto místo opravdu stane domovem pro všech pět klanů.“

Ozval se souhlasný šepot a v očích okolních koček se objevily záblesky naděje.

„Mohou lovit ryby z jezera,“ mňoukla jedna kočka.

„A na kopcích a kolem vody běhá plno kořisti,“ dodala další. „Všechny klany si seženou potravu, a to dokonce i v období bezlistí.“

Modrošedá válečnice ale stále vypadala nejistě. „V životě jsou důležitější věci než jen kořist,“ mňoukla.

Do popředí se protlačil hnědý kocour. „Nejsou to kořata,“ podotkl netrpělivě. „Vědí, jak se vyhnout dvounožcům a jejich psům. I liškám a jezevcům.“

„Potíže nemusí přijít jen od dvounožců,“ odsekla Modrá hvězda.

Otočila hlavu, aby se mohla zahledět přímo do kocourových očí. „A ani od lišek nebo jezevců, Dubasi. To víš stejně dobře jako já. Klany si dokážou způsobit problémy i samy.“

Hvězdní válečníci se po sobě nejistě podívali, ale Dubas sklonil hlavu. „Samozřejmě. A tak to bude vždy. Je to součástí údělu válečníků.“

„Potíže zevnitř přináší největší nebezpečí,“ ozval se nový hlas, hluboký a chraplavý.

Modrá hvězda se s naježenými chlupy v zátylku otočila a zírala na nově příchozí, stojící na vrcholku kotliny. Byla ale příliš velká na to, aby šlo o kočku. Spíš se zdálo, jako by mezi trnité keře vstoupila hrouda temnoty, ze které přihlížející kočky dokázaly rozpoznat jen široké, svalnaté končetiny a jasně zářící oči.

Modrá hvězda se vzápětí uklidnila. „Vítej, přítelkyně,“ mňoukla. „Hvězdný klan ti dluží díky. Vedla sis dobře.“

„Neudělala jsem mnoho,“ odpověděla nově příchozí. „Tyto kočky čelily svému osudu odvážně.“

„Klany putovaly daleko a zažily mnoho zármutku, který jsme nemohli nijak utišit,“ souhlasila Tečka. „Pokračovaly v cestě, i když jsme je mezi horami, když šly cestou jiného kmene, ztratili z dohledu i doslechu. Teď se opět musí naučit žít jako čtyři klany.“ Vypadala vážně. „Bude je to bolet, zejména ty kočky, které spolu putovaly k místu utápějícího se slunce. Nebude pro ně snadné zapomenout na vzájemné přátelství.“

„Musí si vyznačit nová území, co nejrychleji to půjde,“ zahřměl Dubas. „Z toho budou problémy.“

„Každý oddaný válečník bude chtít pro svůj klan to nejlepší,“ mňoukla Modrá hvězda.

„Hlavně aby bojovali za svůj klan,“ opáčil Dubas, „a ne za sebe.“

„V tom právě vězí nebezpečí,“ zamumlal nervózní hlas. Kocour s lesklým, černým kožíškem zíral do stříbřité vody, jako by viděl

ono nebezpečí vyplouvat na hladinu v podobě nějaké obrovské ryby. „Vidím jednu kočku prahnoucí po moci, kterou si nezaslouží...“

„Nezaslouží?“ Na druhé straně jezírka vyskočil na packy štíhlý kocour s křivou tlamičkou a chlupy na ramenou se mu vztekle zježily. „Černý měsíci, jak můžeš říct, že ,si ji nezaslouží‘?“

Černý měsíc vzhlédl a jeho kožíšek se třpytil v měsíčním svitu. „Ano, Křivý měsíci, ještě si ji nezasloužil,“ mňoukl. „Ta kočka se musí naučit trpělivosti. Moc není kus kořisti, kterou můžeš popadnout, než uteče.“

Kočka s křivou tlamičkou se opět usadila, ale v očích se jí zračil vztek. „Chtěl bys snad, aby všichni válečníci byli plaší jako myši?“ zamumlal.

Černý měsíc přimhouřil oči a trhl špičkou ocasu, ale než stihl něco odseknout, předstoupila další kočka – kočka s hustým šedým kožíškem, širokou hlavou a divokým pohledem v očích. Postavila se vedle Tečky na mechem pokrytý okraj jezírka a zahleděla se do vody. Po chvíli se uprostřed hladiny vytvořily kruhové vlnky, které začaly omývat břeh.

Šedá kočka zvedla hlavu. „Viděla jsem, co nastane,“ zabručela. „Čekají nás temné časy.“

Ostatními kočkami otrásla úzkost jako vítr, jenž vlní rákosím, ale žádná se neodvážila zeptat na víc.

„Tak?“ pobídla ji Modrá hvězda, když už ticho trvalo příliš dlouho. „Řekni nám, co tím myslíš, Žlutozubko.“

Šedá kočka zaváhala. „Nejsem si úplně jistá, co jsem viděla,“ zaskřípala nakonec. „Ale nebude se vám to líbit.“ Zavřela oči,

a když promluvila, hlas měla ještě hlubší a tišší než předtím, takže všechny kočky musely špicovat uši, aby slyšely. „*Než nastane mír, bude prolita krev a jezero se zbarví do ruda.*“

Modrá hvězda ztuhla a naklonila hlavu nad jezírko. Na hladině se objevila červená skvrna, která se rozšiřovala, až zbarvila všechnu vodu. Zdálo se, jako by odrážela oheň zapadajícího slunce, ale nad kotlinou se stále ve vánku mraků vznášel měsíc.

Shromážděné kočky zděšeně vydechly. Tečka přiběhla blíž a celá se třásla, když se zoufale zahleděla do vody. Jako by tam hledala něco, co by Žlutozubčina hrozivá slova vyvrátilo...

„Snažíš se zjistit, co se stane Ohnivému měsíci?“ zeptala se laskavě Modrá hvězda. „Nesnaž se příliš, Tečko. Ze všech koček bys zrovna ty měla nejlépe vědět, že někdy neexistuje nic, co bychom mohli udělat.“

Tečka zvedla hlavu a oči jí plály odhodláním. „Udělala bych cokoli, abych Ohnivému měsíci pomohla,“ zasyčela. „Budu ho ochraňovat vší silou Hvězdného klanu.“

„Ale ani to nemusí stačit,“ varovala jí Modrá hvězda.

Ostatní válečníci Hvězdného klanu začali od jezírka pomalu odcházet. Šplhali nahoru po svahu a mizeli v trnitých keřích, až se záře jejich kožíšků vytratila úplně a jediné světlo v kotlině vycházelo z odrazu měsíce na hladině.

Stvoření ve stínu se zdrželo ještě o chvíli déle a v tichosti sledovalo, jak odchází i poslední kočka. Teprve pak se pohnulo a paprsek měsíce ozářil jeho ohromná ramena.

„Půlnoci, tohle není místo pro tebe,“ zavrčela sama k sobě. „Už nemůžeš udělat víc.“ Odmlčela se a pak dodala: „Možná se s klanem ještě jednou setkám. Nadcházející časy jsou zastřené.“

Když se otočila, aby se prodrala trním zpátky, měsíční svit odhalil široký bílý pruh na její hlavě; pak Půlnoc zmizela a kotlina zůstala prázdná.

KAPITOLA 1

Ostrodráp stál na vrcholku svahu a sledoval drápy stříbrného ohně, které se odrážely na hladině jezera pod ním. Klany nakonec našly nový domov, přesně jak Půlnoc slíbila. Hvězdný klan na ně čekal. A konečně byly v bezpečí před dvounožci.

Kolem něj si válečníci všech čtyř klanů něco šeptali a nervózně hleděli do temnoty na neznámá místa u úpatí kopce.

„V takové tmě není možné poznat, co tam dole je.“ Zářenka, zrzavobílá válečnice Hromového klanu, se otočila, aby svým zdravým okem pohlédla na celou krajinu.

Její partner, Bílý mrak, trhl ocáskem. „Jak zlé to může být? Vzpomeň si, co všechno jsme prožili, abychom se sem dostali. Zvládneme bojovat s čímkoli, co má čtyři nohy.“

„Ale co dvounožci?“ naléhala Rudoška, zástupkyně velitele Stínového klanu.

„Po té výpravě jsme všichni unavení a zesláblí,“ dodal Černý dráp z Říčního klanu. „Lišky a jezevci by nás na takhle otevřeném prostranství mohli snadno vystopovat.“

Ostrodráp se otrásl strachy. Pak ale napřímil ramena. Hvězdný klan by je sem přece nepřivedl, kdyby nevěřil, že klany na novém území přežijí.

„Na co čekáme?“ ozval se další hlas. „To tu budeme postávat celou noc?“

Ostrodráp potlačil smích a otočil se na Veverušku, která stála za ním. Zrzavá učednice vytrhávala předními packami nepoddajnou trávu a zelené oči měla plné očekávání.

„Ostrodrápe, podívej!“ zavrňela. „Zvládlí jsme to! Našli jsme nový domov!“

Příkrčila se na zadních nohách, připravena vyrazit z kopce dolů, ale než stihla vyběhnout, mezi kočkami se protlačil Ohnivý měsíc a postavil se před ni.

„Počkej.“ Velitel Hromového klanu svou dceru láskyplně pohladil po rameni špičkou ocasu. „Půjdeme společně. A všichni dávejte pozor na možné potíže. Ačkoli Hvězdný klan chtěl, abychom toto místo našli, určitě nepředpokládá, že jsme svou ostražitosť nechali v lese.“

Veveruška se uctivě sklonila a ustoupila vzad, ale když letmo pohlédla na Ostrodrápa, všiml si, že se jí oči rozzářily nadšením. Pro Veverušku nemůže být konec jejich výpravy děsivý.

Ohnivý měsíc přešel k Černému měsíci a Levharthvězdě, velitelům Stínového a Říčního klanu. „Navrhuj, abychom tam nejdřív vyslali hlídku,“ mňoukl. „Jen pár koček, které zjistí, jak to dole vypadá.“

„Dobrý nápad. Ale nemůžeme tu jen tak postávat a čekat, než se vrátí,“ namítla Levharthvězda. „Jsme tu příliš zranitelní.“

Černý měsíc souhlasně zabručel: „Kdyby přišla liška, slabší kočky by bez problémů dostala.“

„Ale potřebujeme si odpočinout,“ přidal se k rozhovoru i Bahňák z Větrného klanu. Jeho velitel, Vysoký měsíc, ležel na zemi o kousek dál. Skláněl se nad ním jejich léčitel, Hnědouš. „Vysoký měsíc už moc daleko nedojde.“

„Tak vyšleme hlídku ihned, a zbytek koček je může následovat pomaleji, dokud nenajdeme nějaké chráněnější místo,“ navrhl Ohnivý měsíc. „Ano, Bahňáku,“ dodal, jakmile zástupce velitele Větrného klanu znovu otevřel tlamičku, aby se dohadoval, „všichni jsme unavení, ale bude se nám spát lépe, když nebudeme na tak otevřeném prostranství jako zde.“

Černý měsíc si k sobě přivolal Rudošku, zatímco Levharthvězda pokynula ocasem své zástupkyni Mlze.

„Chci, abyste došly až k jezeru a pak se hned vrátily zpátky,“ nařídila Levharthvězda. „Zjistěte co nejvíc, ale buďte rychlé a nenápadné.“

Obě kočky zastříhaly ušima, pak se otočily a vyrazily pryč s bíšky nízko u země; o chvíli později už mizely v temnotě.

Ohnivý měsíc je sledoval, dokud se neztratily z dohledu, a pak zavolal na ostatní kočky. Bahňák se vrátil k Vysokému měsíci a pomohl starému veliteli vstát. Klany se shromáždily za veliteli Hromového, Říčního a Stínového klanu a následovaly je ze svahu k jezeru.

„Co se děje?“ zeptala se Veveruška, když si všimla, že Ostrodráp se ani nepohnul. „Proč tu stojíš jako zmrzlý králík?“

„Chci...“ Ostrodráp se rozhlédl a spatřil svou sestru Zlatušku o kousek dál; kývl na ni hlavou, aby ji přivolal. „Chci, abychom šli dolů všichni společně,“ vysvětlil, když se k nim žlutohnědá kočka přidala. „Všechny kočky, které se vydaly na tu původní výpravu.“

Ze šesti koček, které před mnoha úplňky opustily les, aby klanům našly nový domov, už zbývaly jen čtyři. Při svém putování našly něco velmi vzácného, nejen bezpečné místo pro nový život. Vytvořilo se mezi nimi i silné přátelské pouto, pevnější než kámen a hlubší než nekonečná voda, která omývala skály, kde žila jezevčice Půlnoc.

Ostrodráp teď chtěl ještě jednou běžet bok po boku se svými přáteli, než je povinnosti k vlastním klanům opět rozdělí.

Zlatuška souhlasně zavrňela. Ostrodráp se podíval do jejích zelených očí a věděl, že i ona chápe, že brzy zase budou nepřáteli; příště by se mohli setkat v bitvě. Bolest z odloučení mu zachvátila srdce, a tak se k sestře přitiskl čumáčkem, aby na svých fouscích cítil její dech.

„Kde je Vranipírko?“ zeptala se.

Ostrodráp vzhlédl. Mladého válečníka z Větrného klanu spatřil o pár délek ocasu dál, jak nervózně přešlapuje vedle Vysokého měsíce. Velitel Větrného klanu vypadal tak vyčerpaně, že sotva pletl packami; dlouhý ocas táhl po zemi za sebou a ztěžka se opíral o hnědého mourovatého válečníka Jednofouska. Léčitel Větrného klanu, Hnědouš, šel hned za ním a ve tváři se mu zračily obavy.

„Vranipírko!“ zavolala Veveruška.

Kocour z Větrného klanu k nim přiběhl. „Co chcete?“

Ostrodráp si jeho nepřátelského tónu nevšimal. Vranipírko měl jazyk dost ostrý k proříznutí ucha, ale v případě nebezpečí byl připravený bojovat až do posledního dechu, aby ochránil své přátele.

„Poběž dolů k jezeru s námi,“ navrhl Ostrodráp. „Chci, abychom tu výpravu dokončili tak, jak jsme ji začali – spolu.“

Vranipírko sklonil hlavu. „To je k ničemu,“ zamumlal. „Už nikdy nebudeme všichni spolu. Hrom teď žije v horách a Pírka je mrtvá.“

Ostrodráp mladého válečníka něžně pohladil po rameni. Sdílel jeho stesk po krásné kočce z Říčního klanu, která obětovala svůj život, aby zachránila Vranipírka a kmenové kočky před hroznou lví kočkou jménem Šavlozub. Pak Pírčin bratr Hrom zůstal u Kmene tekoucí vody, jelikož miloval lovkyni kořisti Říčku. Ostrodrápovi strašně chyběl, ale věděl, že tahle bolest je nic v porovnání s muky, která zažívá Vranipírko kvůli Pírčině smrti.

„Pírka je i teď s námi,“ naléhala Veveruška, když k nim popošla. Oči jí plály přesvědčením. „Pokud si to neuvědomuješ, Vranipírko, pak máš ještě větší myši mozek, než jsem si myslela. A Hroma zase uvidíme, tím jsem si jistá. Jsme teď k horám blíž, než jsme kdy byli v lese.“

Vranipírko si dlouze povzdechl. „Dobře,“ mňoukl. „Pojďme.“

Většina koček už proběhla kolem nich a opatrně postupovala po neznámém území vpřed. Všichni se drželi pohromadě, stejně jako po celou tu dlouhou a nebezpečnou cestu, než se dostali až sem. Kousek před sebou Ostrodráp spatřil Křídlenku, léčitelku Říčního klanu. Šla vedle několika učedníků ze všech čtyř klanů. Na druhé straně hlodášového keře se zem začala svažovat do travnatého dolíku. Makovička, matka ze Stínového klanu, se snažila pomoci svým koťatům ze strmého svahu; Bílý mrak se Zárenkou z Hromového klanu se vyřítili vpřed, aby jí pomohli; každý popadl jedno kotě do tlamičky. Níže ve svahu se Cedrák, šedý kocour ze Stínového klanu, plížil podél trnitého houští a pohledem kmi-

tal tam a zpátky – hlídal, jestli mezi nimi nějaká liška nebo jezevec nebudou hledat snadnou kořist.

Kdyby Ostrodráp tyhle kočky neznal celý svůj život, nebyl by schopný rozlišit jeden klan od druhého; všichni kráčeli bok po boku a navzájem si pomáhali. Ponuře si pomyslel, jak dlouho bude asi trvat, než se zase rozdělí, a jak bolestné to odloučení bude.

Pak uslyšel netrpělivý hlas Veverušky – „Poběž, Ostrodrápe, nebo tě necháme, ať si najdeš pelíšek sám!“ – a vyrazil ze svahu dolů. Každou chvíli se zastavoval, aby nasál noční vzduch. Pach koček byl cítit nejvíc, ale kromě něj ještě rozpoznal myš, hraboše a králíka. Nepamatoval si, kdy naposledy jedl; velitelé jim určitě brzy dovolí si zalovit.

Představil si tu lahodnou chuť kořisti a najednou ho vylekalo Zlatuščino zasyčení. Zlatuška byla o pár délek ocasu před ním. „Podívejte na to,“ prskla válečnice ze Stínového klanu, zatímco ukazovala ocasem.

Ostrodráp nastražil uši, když spatřil tenké pletivo plotu dvounožců, které ve slabém světle rozbřesku zářilo jako obrovská pavučina. Dvě nebo tři další kočky se zastavily a s obavami na plot zíraly.

„Věděla jsem, že dříve či později narazíme na dvounožce!“ mňoukla Veveruška a znechuceně trhla ocasem.

Ostrodráp znovu zavěťřil. Rozpoznal pach dvounožců, ale byl už slabý a zvětralý. A cítil ještě další, méně povědomý pach; musel se pořádně zamyslet, než si vzpomněl, co to je.

„Koně,“ potvrdil Vranipírko jeho odhad. „Jeden je tamhle.“

Mávl ocasem a Ostrodráp si všiml velkého, tmavého obrysu

stojícího pod shlukem stromů o kousek dál za plotem. Připadalo mu, že vedle stojí ještě jeden, ale ve stínu větví bylo těžké to rozpoznat.

„Co jsou koně?“ mňoukla znepokojeně Bělunka, zatímco nakukovala přes plot.

„Nic, čeho bychom se museli bát,“ ujistil ji Uchorváč z Větrného klanu a položil jí ocásek na rameno. „Někdy se proháněli po našem území s dvounožci na zádech.“

Bělunka zamrkala, jako by tomu nemohla uvěřit.

„Pár jsme jich viděli i na naší výpravě k tomu místu utápějícího se slunce,“ dodal Ostrodráp. „Vůbec si nás nevšimli, když jsme přebíhali přes pole. Měli bychom se mít na pozoru jen před dvounožci, kteří se o ně starají.“

„Nevidím žádná jejich doupata,“ podotkla Zlatuška. „Možná, že se tihle koně o sebe starají sami.“

„Doufejme,“ mňoukl Ostrodráp. „Koně by nás neměli obtěžovat.“

„Pokud se budeme držet dál od jejich nemotorných noh,“ dodala Veveruška.

Kočky běžely dál podél plotu dvounožců, až dokud nedorazily k stromovému porostu, kde se shromáždili ostatní. Ostrodráp se rozhlédl a spatřil Popelušku, léčitelku Hromového klanu, s její učednicí Lístečkou, Veveruščinou sestrou.

„Co se děje?“ ptala se Veveruška. „Proč se zastavujeme?“

„Hlídka, kterou velitelé vyslali, se zrovna vrátila,“ vysvětlila Popeluška.

Ostrodráp se podíval stejným směrem jako ona a spatřil velitele všech čtyř klanů a zástupce velitele Větrného klanu, Bahňáka, jak

všichni stojí u jednoho pařezu. Mlha s Rudoškou, které byly vyslány na hlídku, stály čelem k nim. Ostatní kočky se svalily na krátkou, pružnou travu okolo a byly rády, že si mohou odpočinout.

Ostrodráp se s ostatními v patách propletl mezi kočkami, až byl dostatečně blízko, aby slyšel, co si velitelé klanů říkají.

Mlha zrovna podávala hlášení: „Půda u jezera je dost blátivá. Nemá smysl chodit dál, dokud se nerozední. Nechtěli bychom, aby se nějaká kočka v tom bahně ztratila.“

„Stínový klan je zvyklý na vlhkou půdu pod packami,“ připomněl jí Černý měsíc, než stihl kterýkoli jiný velitel něco říct. „Ale zůstaneme s vámi, pokud to tak chcete.“ Říkal to tónem, jako by si myslel, že Stínový klan dělá ostatním obrovskou laskavost, když se nevydá prozkoumávat území sám.

Ostrodráp přimhouřil oči. Připadalo mu příliš brzy, aby klany mezi sebou už začaly soupeřit, kdo zaujme kterou část nového území. Už si zvykl na to, že má kolem sebe všechny čtyři klany a nevšímá si rozdílů, které je odlišovaly po mnohem víc období, než si kterákoli kočka pamatuje. Měl také strach z toho, že některé kočky jsou slabší a vyčerpanější než jiné, takže případné spory by mohly mít horší následky, než by musely.

Doufal, že se velitelé rozhodnou zůstat po zbytek noci tady. Kopce byly stále blízko, aby tlumily silný vítr, a stromy jim poskytlly vítané přístřeší. Ze stínů vanul silný pach kořisti, až Ostrodrápa svrběly tlapky, jak si chtěl zalovit.

„Myslím, že bychom měli zůstat tady,“ mňoukl Ohnivý měsíc a Ostrodrápovi se ulevilo. „Všichni si potřebujeme odpočinout a u jezera to asi nebude moc příjemné.“

Levharthvězda souhlasně zamručela. Vysoký měsíc se svalil na

zem a ztěžka oddychoval, jako by už nezvládl udělat ani krok, ještě než stihl Ohnivý domluvit. Bahňák k němu přišel, zběžně ho očichal a pak mu něco zašeptal do ucha.

„Vysoký měsíc vypadá hodně vyčerpaně,“ zamumlal Ostrodráp k Vranipírkovi. „Je to jeho poslední život, že?“

Vranipírko se zasmušilým výrazem přikývl. „Bude v pořádku, když už jsme tady,“ mňoukl, ale Ostrodráp poznal, že se nesnaží přesvědčit jen ostatní, ale i sebe.

Černý měsíc vyskočil na pařez. Velký bílý kocour stál s vysoko zdviženým ocasem a obrovskými černými tlapami objímal tvrdé dřevo. Zamňoukal povel a všechny kočky se k němu otočily, aby naslouchaly.

„Kočky ze všech klanů!“ zavolal, když došli i poslední opozdilci. „Dorazili jsme na místo, které nám Hvězdný klan vybral, ale všichni jsme unavení a hladoví. Utáboříme se tady, dokud si neodpočineme.“

„Kdo ho požádal, aby mluvil za všechny velitele?“ zamumlala Veveruška. V očích jí plálo rozhořčení, ale Ostrodráp si všiml, že je na doslech několik válečníků ze Stínového klanu, tak ji utišil mrsknutím ocásku přes tlamičku.

„A co kořist?“ zavolala jedna kočka zezadu.

„Počkáme, až vyjde slunce,“ odpověděl Černý měsíc. „Pak tu bude kořisti dost pro všechny.“

„Mezitím bychom měli hlídkovat,“ dodal Ohnivý měsíc a vyskočil nahoru k Černému měsíci, takže velitel Stínového klanu musel o krok ustoupit. „Zástupci velitelů, vyberte dva nebo tři válečníky, kteří zvládnou ještě chvíli zůstat vzhůru. Nechceme přece, aby na nás zaútočily lišky, zatímco budeme spát.“

Bahňák, který – jak se zdálo – mluvil za Větrný klan od chvíle, co byl Vysoký měsíc příliš slabý, souhlasně mňoukl a Levharthvězda, velitelka Říčního klanu, ho napodobila. Krátké shromáždění skončilo a kočky si začaly hledat místa ke spánku. Hnědouš dloubl do Vysokého měsíce, aby se postavil, a pomohl mu k trsu vysoké trávy, kde si zesláblý velitel Větrného klanu opět lehl a trásl se od čumáčku až po ocas. Jednofousek se posadil k němu a začal ho něžně olizovat.

„Asi mě budou potřebovat,“ mňoukl Vranipírko a odklusal pryč, aby se přidal ke kočkám z Větrného klanu.

Zlatuška se přitiskla k bratrovi čumáčkem. „Měla bych jít za Rudoškou,“ mňoukla. „Uvidíme se později, Ostrodrápe.“ Otočila se a zamířila za skupinkou koček ze svého klanu, která se shromáždila kolem zástupkyně velitele Stínových.

Ostrodráp přemýšlel, jestli by se neměl dobrovolně přihlásit na hlídku. I když nebyl ještě válečníkem ani po čtyři období, Hromoví potřebovali každou kočku, aby nakrmili a ochránili svůj klan – zejména od té doby, co chvíli před tím, než odešli z lesa, přišli o zástupce velitele. Ostrodráp se otrásl, když si vzpomněl, jak dvounožci polapili Šedého pruha a v obludě ho odvezli pryč. Podíval se na Ohnivého měsíce, který zrovna rozdával rozkazy Hnědoušce a Kapradovi. Odhadoval, že ho nebudou hned potřebovat, tak se rozhlédl okolo, jestli nepotřebuje jeho pomoc nějaká jiná kočka z Hromového klanu.

Prachovou stál ve stínu pod stromem se svou partnerkou Kapradinou a synem Břízkem; ten byl jediný z jejich posledního vrhu, který přežil nedostatek kořisti v lese. Kapradina se krčila nad Dlouhým, a zatímco ležel ve vysoké trávě, úzkostlivě ho hla-

díla čumáčkem. Dlouhý nebyl o mnoho úplňků věkovitější než Prachovous, ale musel se připojit ke starším, když ho zradil zrak; cesta z lesa tak pro něj byla obzvlášť náročná. Na druhé straně, poblíž jeho boku, ležela Zlatka, Ostrodrápova matka. Byla nejstarší matkou v Hromovém klanu, a Ostrodráp bodlo u srdce, když si uvědomil, že taky vypadá příliš vyčerpaně na to, aby zvládla cokoli jiného než přitisknout svůj teplý kožíšek k Dlouhému.

Prachovous dloubl světlého mourka do ramene. „Pojď, Dlouhý,“ mňoukl. „Už to není daleko.“

Veveruška jim přiběhla na pomoc a Ostrodráp v tu chvíli spatřil několik délek ocasu od shluku stromů kryté místo, kde se začínala zem svažovat; rostla tam hustá tráva i křoví s nízkými větvičkami.

„Co si udělat pelíšek tamhle?“ navrhl a ukázal ocasem.

„Dobrý nápad,“ mňoukl Prachovous. Znovu dloubl do Dlouhého čumáčkem. „To je v pořádku, Dlouhý; až tě dostaneme na chráněnější místo, můžeš spát, jak dlouho budeš chtít.“

Dlouhý se zvedl na packy; Veveruška přiběhla k němu a ocasem u jeho čumáčku ho naváděla. Ostrodráp nechal Zlatku, aby se mu opírala o rameno, zatímco Kapradina pobízela Břízka, aby je následoval.

„Doufám, že je to to místo, které jsme hledali,“ poznamenal Prachovous, zatímco se rozhlížel po unavených kočkách. „Nikdo z nás už nemá sílu putovat dál.“

Ostrodráp neodpověděl. Věděl, že Prachovous má pravdu – ale nemohl mu s jistotou říct, že tohle je to místo, které pro ně Hvězdný klan zvolil. Sledoval, jak ostatní proklouzávají mezi větvičky a uvelebují se v hromadách suchého listí pod křovím. Zahlédl Lístečku, která k nim běžela s tlamičkou plnou mechové

podestýlky. Uvědomil si, že ona coby učednice léčitelky nezpochybnitelně věří, že je jejich válečnickí předci na cestě doprovází. Přál si, aby taky cítil takovou jistotu. Celou dobu se upínal k víře, že jejich problémy skončí, až dorazí na nové území. Ale teď, zstrašený vším tím neznámým okolo, už věděl, že je to jen začátek.

Z myšlenek ho vytrhl Veveruščin hlas: „Prachovou, chceš, abychom šli na lov?“

Její učitel ji pohladil ocáskem po oušku. „Ne, všichni si zalovíme později. Podívej se na sebe; už skoro spíš vestoje. Běž s Ostrodrápem a trochu si odpočiňte.“

„Dobře.“ Veveruška otevřela tlamičku dokořán a zívla si.

„Co třeba pod tím hlodášovým keřem?“ Ostrodráp ji vedl k místu o pár délek ocasu výš ve svahu a pak zalezl pod nejnižší větvičky.

Veveruška ho následovala, stočila se do klubíčka a ocásek si položila na čumáček. „Dobrou noc,“ zamumlala nezřetelně.

Ostrodráp šátral packami v podrostu keře, dokud si nevytvořil pohodlný pelíšek. Stočil se blízko Veverušky a nasál její teplotu, známou vůni. Byl rád, že ještě nejsou v opravdovém táboře, kde by válečníci a učedníci museli obývat oddělená doupata. Najednou si uvědomil, že mu bude spaní vedle Veverušky chybět. Pak už ho spánek pohltil jako něžná, černá vlna.

Ostrodrápovy sny byly temné a zmatené. Hledal něco uprostřed hustého lesa, ale nemohl si vzpomenout, co by to vlastně mělo být, a každá stezka náhle končila ve spleti šípkových keřů nebo neprůchozím trnům. Zoufale se snažil prodrat dál, ale najednou ho do boku píchla větev.

